

ceste so na vseh hišah v dolini Vrat.« (123) Ali ni tako tudi na Staničevem in Triglavskem domu (Kre-darici)? (Pravzaprav je čudno, da vestni faktograf ni zabeležil poštnega naslova planinskih postojank.) –

Triglavska severna stena (svetovno znamenita že znatno pred prvo svetovno vojno!) bi zaslužila zlahknejši in popolnejši opis. Vem, Dobnik se je naslonil na Miheličev vodnik Julijske Alpe (mimogrede: Dobnikov vodnik naj bi na 265. strani navedel 6. izdajo tega vodnika iz leta 1998), a tudi tisti opis bi bilo dobro malo prekasiti. Ne morem se tukaj spuščati v podrobne predloge za popravke in dopolnitve, izrazim naj samo željo, da naj bi bile izjave kot »Leta 1945 je **Joža Čop s Pavlo Jesihovo** rešil ... problem ... Centralnega stebra ...« (134) malo bolj natančne. –

Tudi za čudovito Jalovčevo ostenje (159) bi želel prebrati več podatkov (**Horn, Comici** ...) –

V Trenti (166): »Štrukljeva domačija, na kateri je spominska plošča **Anton Bergincu, p.d. Štruklju** ... Njegov sin **Ivan** je prvi preplezal Triglavsko severno steno.« Kaj res to piše na spominski plošči? Kaj nisem bil navzoč o njenem odkritju? Jo je kdo zamenjal? Da ne bo pomote, torej pot pod noge in še enkrat v Trento! Na plošči piše: »V tej hiši se je rodil trentarski gorski vodnik **Ivan Berginc Štrukelj** 1867–1926, ki je leta 1890 prvi preplezal Triglavsko severno steno. Ploščo postavilo Turistično društvo Trenta Soča ob 100-letnici prvega vzpona.« In drugega nič. Nobene-ga »Antona« in nobene druge plošče (ki bi morda govorila o Antonu).* –

Pripis k sliki na 129. str. »Triglav moj dom, kako si krasan! (**Jakob Aljaž**)« je zavajajoč. Ravno teh besed Jakob Aljaž ni napisal, jih je samo prepisal. – Precej drzna se mi

zdi trditev, da je bil **Nebojša Mitrić** »zgornejesavski« umetnik. (121) Izjava »Dovje... dolinska vas na nizki vzpetini...« (120) utegne ustvariti napačen vtis. Ni ravno tipična dolinska vas (ta oznaka bi veljala za Mojstrano), stiska se (piclih) sto metrov nad dolinskim dnem na prostrano razgrnjenem prisojnjem bregu (teško bi temu rekli nizka vzpetina, tak je npr. Homški hrib, na nizki zaključeni vzpetini čepi, recimo, Štanjel ali ljubljanski grad, morda Tunjška Mlaka, dovška vzpetina pa se nadaljuje v vis vse do vrha Kepe, in naselje ni toliko na njej kolikor na njenem bregu, na podnožju Karavank torej, ki je resda dolinski breg, a kot rečeno sto metrov nad dnem doline. (Lahko bi ustvarili izraz *nabrežna/bregovna/pobočna* vas.) –

O slogu: Preveč je ponavljanja. Najpogosteje rabljena beseda v knjigi je *lep* (ki se rada polepša v *najlepši*), najraje v stereotipiziranih zvezah *lep pogled, lep razgled, lepa pot, najlepši pogled*, tako da refrensko malo utruja. (Na str. 117 v enem samem odstavku v presledku nekaj vrstic preberemo »lep razgled, lepo vidimo, lep pogled.«) »Najlepši« lahko s svojo izključujočnostjo postane kočljiv, saj že iz latinskih časov vemo za *De gustibus non...* Zakaj je Triglavska severna stena »najlepša stena Julijskih Alp«, zakaj je »Čopov steber najlepša smer na steni« (oboje 134), zakaj je iz Drežnice »najlepši pogled na Krn« (192)? (Iz **Mašerovega** vodnika Zahodne Julijske Alpe vre neustavljiva hvala za Montazevo zahodno steno, kot najlepša smer v Triglavski steni je dolgo veljala Bavarska z Dolgo nemško ali pa Prusik-Szalayeva – in kaj manjka pogledu na Krn od Krnskega jezera?) Nasprotno se je avtorju tista pot zahodno nad Jeklevim sedlom nekaj zagravžala (res čudno, saj sicer vsepovsod odkriva zgolj planinske čare, poln je lepotnega občudovanja, celo pretirano »vulkanskega«, kot sem si drznil posumiti malo prej) in jo je v štiri zaporednih vrsticah kar trikrat našeškal, da je »grda« (118). (Ali je vredno toliko »grde« sape za tistih borih sto metrov poti, če jih je sploh

toliko?) – V trinajstih vrsticah prvega odstavka na str. 58 najdemo sedemkrat zapisano besedo »vrh« (in vmes, seveda, »lep razgled«). Vsaka jasa v vodniku, se zdi, je »mala« (52, 54, 57), vse preveč stavkov se začne s »Kmalu (pridemo do/na)...« (ne da bi kaj prida natančno vedeli, koliko je ta »kmalu«).

K ponavljanju sodi tudi nekakšen pogojni refleks, ki se redno sproži na določen dražljaj. Aljaž, recimo, je (bil) na str. 120 »župnik na Dovjem od leta 1889 do smrti« in čez dve strani je spet prišel »za župnika na Dovje, kjer je služboval od leta 1889 do smrti leta 1927«. Ali Aljaž še kje v knjigi sproža »svoji« pogojni refleks, nisem zasledil, sprožajo pa »svojega« drugi s svojo tipiko, ki je za prisebnega bralca res ne bi bilo treba ponavljati. –

»Globoko v notranjosti Karavank je prav pod Rožco železniški predor... (118) in čez tri vrstice »Globoko pod vrhom (mišljen je Hruški vrh) je v nedrjih Karavank novi Karavanski cestni predor.« Podatek je točen, ni kaj, vendar me poleg prehitrega »globokega« refrena moti tudi »globina« sama (»Globoko v notranjosti«, »Globoko v nedrjih« – O, da bi že opustili ta »nedrja«! Naslednji korak bo priporočilo, da se Karavankam priskrbi modrc), saj

Zapuščena

SLAVICA ŠTIRN

*Peli so,
plesali
okrog gore
kosmi beli.*

*Vso noč
so pirovali,
mokre puščali
sledove.*

*Z jutrom ranim
so se razgubili.*

*Zapuščena gora
mrko
čez dolino
gleda.*

* (O zanesljivosti sporočila na plošči je sicer mogoče dvomiti, glej PV 1997/12, str. 517–523, vendar to ne zadeva našega vodnika. Vodnik namreč prvenstveno beleži stanje na terenu in praviloma ni zgodovinsko polemčen. Zanimivo pa je, da ob listem članku v PV nobeden, še zlasti ne ustoličeni kronisti, ni pisnil ne bele ne črne.) –